

AMICUL APOSTOLUL

Revista copiilor ce-L iubesc pe Dumnezeu

Anul I • Nr. 3 • Noiembrie 2005

Motto:

„Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” (In.13, 34-35).

Sfântul Apostol Andrei - 30 noiembrie

Originar din Betsaida, frate cu Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sf. Andrei a fost ucenic al Sf. Ioan Botezătorul. L-a urmat pe Mântuitorul, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte, adăpându-se din izvorul nesecat al dumnezeieștilor descoperiri pe care le aducea Mântuitorul. A fost martor al faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc, dătător de viață, al credinței celei noi întemeiată de Hristos, și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii. La Cincizecime

lui Andrei i-a căzut sortul să meargă în Bitinia, Bizantia, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeia. Sf. Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, în Grecia, cu capul în jos, pe o cruce în formă de X, căreia i s-a spus „Crucea Sfântului Andrei”. El este APOSTOLUL ROMÂNILOR !

Adam și Eva nu mai puteau locui în frumosul paradis. Înainte, viața lor a fost veselă și fericită, acum era tristă și plină de trudă. Aceasta era pedeapsa neascultării lor. Dar iată că se întâmplă ceva foarte frumos: Dumnezeu le dăruie doi băieți dragălași, Cain și Abel. Cei doi băieți crescură repede și se facură adevărați flăcăi.

Cain se făcu agricultor. El lucra pe câmp. Semăna grâul, iar când grâul era copt, îl secera, îl măcina și cocea pâine. Abel se făcu cioban. El mergea cu oile sale la pășune, căutându-le iarba cea mai gustoasă. Laptele oilor era foarte bun. Cain semăna tot mai mult grâu, iar Abel avea tot mai multe oi, căci în fiecare an se nașteau mieluși. Dar cine făcea să crească grâul pentru Cain? Și cine-i dădea toate oile lui Abel? Dumnezeu Domnul. Totul vine de la Dumnezeu. Aceasta o știau bine Cain și Abel. Și de aceea ei doreau să-i mulțumească Domnului pentru toate și să-i ofere ceva în schimb.

S-au hotărât să aducă lui Dumnezeu o jertfă. Știi tu cum au făcut? Când Abel a vrut să aducă Domnului o jertfă a ales oaia cea mai frumoasă din câte avea. Apoi zise: „Această oaie este pentru Dumnezeu.” A căutat crengi uscate, căci acestea ardeau bine, le puse pe o grămadă de pietre, a tăiat oaia și a așezat-o peste crengi. Acum jertfa era pregătită.

Și pentru că jertfa trebuia să ardă, Abel puse cărbuni aprinși sub crengi. Vântul sufla în foc, crengile ardeau, arzând și carnea. Iar fumul se ridica la cer. Domnul văzu că Abel Îl iubea. Și El îl iubea pe Abel. Îi primi jertfa și aceasta tare îl mai făcu pe Abel fericit.

Și Cain aduse Domnului o jertfă. Strânse niște pietre, puse niște crengi deasupra, iar pe crengi puțin din grâu pe care Domnul făcuse să crească pe ogorul său. Apoi îi dădu foc. Dumnezeu a văzut că nu a adus, Cain, jertfa din toată inima și nu i-a primit-o. Și nu-i dădu nici bucurie și nici fericire. Cain observă bine acest lucru și se supără foarte tare pe Dumnezeu, dar mai ales pe Abel. Deveni invidios și din ce în ce mai răutăcios. Nu mai putea dormi noaptea și nu mai mânca aproape nimic. Într-o zi îi zise lui Abel: „Să ieșim la câmp.” (Fac.4, 8) Și când fu singur cu Abel, începu o ceartă cu el. Îl trânti și îl bătu până când îl omorî. Abel zăcea acum întins pe pământ, iar sângele lui se scurgea pe iarbă. Cain se sperie foarte tare! Nu știa cum să fugă mai repede căci îi era frică de pedeapsă! Dumnezeu văzuse totul. El vede tot ce se întâmplă pe pământ. Îl întrebă pe Cain: „Unde este Abel, fratele tău?” Atunci Cain începu să mintă și zise: „Nu știu unde este Abel. Au doar eu nu sunt păzitorul fratelui meu!” (Fac.4, 9) Dumnezeu zise: Pentru că ai făcut așa ceva, nu voi mai lăsa să crească nimic pentru tine. Pleacă de aici, căci nu mai vreau să știu nimic de tine. Și oricât de departe te vei duce, nicăieri în lume nu vei mai găsi liniște. Așa se și întâmplă. Cain plecă departe, tot mai departe, dar oriunde se afla își aducea aminte de fratele său Abel, pe care îl omorâse. Toata viața lui a fost plină de frică și nefericită.

Astfel Adam și Eva au pierdut în aceeași zi pe cei doi fii ai lor. Nici unul, nici celălalt nu s-au mai întors seara acasă. Atunci, Adam și Eva s-au dus să-și caute copiii. L-au găsit pe Abel care părea că doarme întins pe pământ. Dar el nu se mai sculă, căci era mort. Adam și Eva l-au îngropat în pământ.

Iată, ne dăm ușor seama, din cele de mai sus, cât sunt de periculoase pentru omenirea întreagă vrajmașia, invidia, zgârcenia etc. care s-au sălășluit în sufletul lui Cain determinându-l să-l ucidă chiar pe fratele său. Iar recunoștința este cea mai aleasă floare din buchetul de virtuți care împodobește sufletul omenesc și ea sălășluiește într-o inimă curată, blândă, asemenea celei lui Abel, bineplăcută lui Dumnezeu.

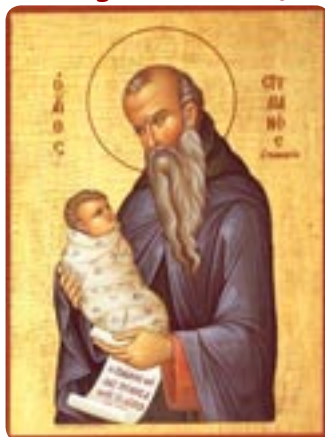
„Eu sunt Lumina Lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla
întru Întunerie, ci va avea lumina vieții “ (Ioan 8,12)

Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil - 8 noiembrie

Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil

Sf. Stelian, ocrotitorul copiilor - 26 noiembrie

Intrarea Maicii Domnului în Biserică - 21 noiembrie

Sf. Mc. Mina - 11 noiembrie

Sf. Arhangheli Mihai și Gavriil - 8 noiembrie

Îngerii sunt făpturi spirituale, create de Dumnezeu. Ei sunt împărțiți în 9 cete îngerești și menirea lor este să-I slujească lui Dumnezeu, să-L preamărească neîncetat și să-i ajute pe oameni la mântuire, adică să-i ocrotească de puterea celui rău și să-i sprijine în fapte și în gânduri bune. **Mihail** este îngerul Vechiului Testament, cel care a adunat pe toți îngerii buni după căderea lui Lucifer, cel care a stat de strajă la poarta Raiului după căderea primilor oameni; **Gavriil** e îngerul Noului Testament, care a vestit nașterea Fecioarei Maria, a lui Ioan, și apoi a Mântuitorului.

Intrarea în Templu a Maicii Domnului - 21 noiembrie

Ana, împreună cu Ioachim, soțul ei, au primit în dar de la Dumnezeu pe Fecioara Maria, după ani de rugăciune. Când a fost de 3 ani, au luat-o părinții ei și au dus-o în Templu. Și plinindu-și făgăduința au închinat pe fiica lor lui Dumnezeu celui ce le-a dăruit-o; și au dat-o pe ea preoților și mai ales lui Zaharia, arhiereului de atunci. Acesta luând-o pe ea, a dus-o în cele mai dinăuntru ale Templului, unde numai singur, arhiereul, o dată pe an intra. Acolo a rămas Fecioara 12 ani, cu rara cuviință, hrănindu-se cu hrană cerească de către Arhanghelul Gavriil. Atunci Născătoarea de Dumnezeu, ieșind din Sfintele Sfintelor, a fost dată logodnicului Iosif, ca acela să-i fie păzitor și martor al fecioriei ei și ca să slujească, atât la nașterea ei cea mai presus de fire, cât și la fuga ei cea în Egipt și la întoarcerea cea de acolo în pământul lui Israel.

Preacuviosul Stelian Paflagonul - 26 noiembrie

Acesta a fost închinat lui Dumnezeu încă din pântecul maicii sale și s-a făcut lăcaș Duhului Sfânt. Că, împărțindu-și la săraci bogăția ce avea și făcându-se monah, covârșea pe toți prin aspra lui viață și ostenicioasa sihăstrie. S-a dus apoi în pustie și petrecea într-o peșteră și primea hrană printr-un înger. Acolo s-a învrednicit însă de darul doctorilor fără de arginți și tămăduia multe și grele suferințe, mai ales pe timp de molime, când mureau mulți copii. Iubea mult copiii și a fost sprijinitorul și ajutătorul lor și izbăvea din boală pe mulți copii bolnavi, când părinții lor chemau numele Sfântului într-ajutor. Deci, pururea pomenitul, Stelian, așa viețuind, vindecări și multe minuni săvârșind, la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

CASA DOMNULUI

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme. Fetița lor cea mică, mirată de această situație, se apropie încet și întreabă:

- Mamă, de ce plângi ?
- Fata mea, sunt zile grele, nu mai avem bani și pentru a putea trăi am vândut și casa aceasta frumoasă. Măine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în liniște atâția ani, și să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă și că vai de ea ...
- Dar, mamă, nu locuiește Dumnezeu și în casa aceea săracă în care ne vom muta ?

Mirați de credința copilei și de adevărul spus de aceasta, părinții au înțeles că, în viață, greutățile și neazurile de ori ce fel încolțesc sufletul omului, dar credința și speranța nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieții e stăbătit mai ușor.

"Precum meșterul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se cerne și a se curăți prin foc până ce vede că strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de neazuri, până ce se curăță și se lămuresc. De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet."
Sfântul Ioan Gură de Aur

CERUL, PĂMÂNTUL ȘI LUMEA

Într-o zi, un om simplu, cunoscut pentru viața sa curată, a fost întrebat de un vecin:

- Cum faci tu de ești totdeauna atât de mulțumit ? Niciodată nu te-am văzut supărat.
- Foarte simplu - a răspuns celălalt. În fiecare dimineață, când mă trezesc, privesc întâi cerul. Așa mi-aduc aminte de Dumnezeu, de milă și de bunătate. Apoi privesc pământul. Astfel îmi amintesc de moarte și de Judecata de Apoi. În cele din urmă, privesc în jurul meu, lumea întreagă ce se trezește în fiecare dimineață la viață. Așa mi-aduc aminte de semenii mei, de cei care suferă de boli sau neputințe, de cei ce au o viață mai grea decât a mea și pe care i-aș putea ajuta. În felul acesta mă bucur pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce pot face.

Bunătatea izvorâtă din dragoste aduce totdeauna liniște și mulțumire, atât în sufletul celui care primește cu recunoștință, cât și în sufletul celui care dăruiește cu drag.

"Cine este bun, mai bun să se facă și cine a biruit ispita să se roage pentru cel care e încă în ispita." Părintele Paisie Olaru

Ghicește creștinește:

Creatorul cerului,
Ziditorul pământului,
Făcătorul omului
Și Mântuitorul lui.

Pe umărul cel drept
Ne stă mereu atent;
Pașii ni-i ocrotește
Și mult, mult ne iubește.

Pân' la cer ea se ridică,
Deși e atât de mică.
Doar un bob pe un cărbune
Și miroase a minune.

Încercuiește răspunsul corect:

a) Dumnezeu a făcut lumea:

din nimic

din pământ

prin cuvântul Său

b) Dumnezeu a făcut această lume:

din dragoste pentru oameni

să nu fie singur

Completează spațiile:

Primii oameni s-au numit _____ și _____. Pentru că n-au ascultat porunca primită, ei au fost alungați din grădina Raiului, dar Dumnezeu le-a promis că nu-i va lăsa singuri și le va trimite un Mântuitor. Acesta este _____.

Borșa Sonia din clasa a II-a A și Morariu Mircea din clasa a III-a E ne sugerează să mai învățăm din când în când câte o frumoasă rugăciune, care să ne ajute când suntem împovărați de greutate:

Totdeauna fii cu mine
Tu ce-mi ești ocrotitor
Și mă-nvață să fac bine
Îngerul meu păzitor.
Eu sunt slab, tu mă-ntărește,
Fii al meu tovarăș bun
Și de rele mă ferește
Cât trăiesc pe-acest pământ.
Când mă aflu-n grea ispită
Și îți cer ocrotirea ta
Vino și nu mă lăsa.
Rugăciunea mea fiebinte
Ce-o înalță la Cel de sus.
Tu s-o duci la al meu Părinte
Și la tronul lui Iisus. (Sonia)

Doamne, Iisuse
Hristoase, Dumnezeul
nostru, care ai primit pe
copiii ce veneau la Tine,
primește și din buzele
mele, ale copilului Tău,
acaastă rugăciune.
Acoperă-mă cu
acoperământul aripilor
Tale, ca în pace să învăț.
Și mă ridică, la vremea
potrivită, spre slăvirea
Ta, ca Ceta ce singur ești
bun și de oameni iubitor.
(Mircea)

Îl putem cunoaște pe Dumnezeu prin rugăciune, fapte de milostenie, mergând la biserică, bineînțeles rugându-ne, fiind buni la suflet, ajutând pe cel de lângă noi, având grijă de cel sărac, săturându-l pe cel flămând și pe cel însetat, rugându-ne în fiecare dimineață, amiază și seară, gândindu-ne la Dumnezeu. Moldovan Vasile, clasa a V-a A

De ce e rău pe pământ, Doamne?

De ce nu e numai bine?

De ce unii oameni sunt răi?

De ce nu pot fi toți buni?

De ce trebuie să fie rău, Doamne?

De ce nu e ca și în Rai?

De ce nu e numai soare și bucurie?

Bogdan Flavius, clasa a II-a A

DOAMNE

Doamne, fă din mine

Omul tău preasfânt.

Doamne fă din noi

Oameni pe pământ

Și la bine și la rău

Tu ai grijă de noi

Și Te vom iubi mereu

Sântean Andreea,

clasa a V-a D

Un mic apostol se roagă mereu la Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu i-a dat ce-a vrut, micul apostol Îi mulțumește. Dumnezeu primește rugăciunea micului apostol. Dumnezeu ne iubește.

Bogdan Flavius, clasa a II-a A

Socotind că mă doboară, mi-a grăit ieri un ateu:

- Fă-mi dovadă că există și voi crede-n Dumnezeu.

Ca să nu-l rănesc mai tare, arma mea a fost la fel:

Povestește-mi că El nu e, ca să nu mai cred în El.

Însă El e pretutindeni, omule cu suflet rău,

Eu ți-L dovedesc: cu tine și cu tot ce e în jurul tău.

Lazăr Larisa, clasa a V-a A

DUMNEZEU, LUMINA VIETII NOASTRE

Dumnezeu în viața noastră este Cel care ne arată drumul spre viitor, spre viața veșnică, Cel care ne mântuiește de rău, ne întărește și ne dă speranțe că mâine vom exista. Dumnezeu este mereu alături de noi, ne ajută să trecem peste multe probleme în această viață de multe ori foarte grea.

Dumnezeu este pentru mine Lumina, Viața, speranța zilei de mâine; fără Dumnezeu nu aș putea rezista chiar dacă unii oameni de știință încearcă să demonstreze multe lucruri pe care eu personal nu le pot înțelege fără Atotputernicul, Dumnezeul nostru al tuturor. Dumnezeu ar trebui să însemne pentru noi toți cei care existăm, Tatăl nostru ceresc și să știm că orice ni s-ar întâmpla este voința Domnului.

Fie binecuvântat numele Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

Lăcătuș Mihai. clasa a V-a D

MAICA DOMNULUI CU PRUNCUL

Cocișiu Dragoș (și bunicul), clasa a II-a A

O, Născătoare, roagă-te la
Dumnezeu
Să mă ajute la bine și la
greu,
Să mă ajute și să mă
ocrotească
Și de dușmani să mă
ferească.

Marina Andrei, clasa a VI-a D
(versuri și icoană)

Pescăruș Adina, clasa a IV-a A

Rugaciunea este calea spre Rai
Rotaru Adelina, clasa a V-a A

11. Descoperirea dumnezeiască s-a dat tuturor oamenilor?

Descoperirea dumnezeiască s-a dat pentru toți oamenii, căci toți au nevoie de mântuire; dar nu s-a dat tuturor de-a dreptul, fiindcă nu toți erau vrednici s-o primească de-a dreptul de la Dumnezeu, din pricina necurăției cauzată de păcat și, ca urmare, a slăbiciunii firii omenești. De aceea Dumnezeu a ales pe unii oameni vrednici, ca să primească de-a dreptul de la El Descoperirea și să fie vestitorii ei față de toți care voiesc s-o primească.

12. Cine au fost vestitorii Descoperirii dumnezeiești?

Vestitorii Descoperirii dumnezeiești au fost mai întâi: Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacob, care au primit și au predicat începuturile Descoperirii; apoi proorocii Moise, David, Ilie, Isaia, Ieremia, Iezechiel, Daniil și alți prooroci, care au continuat, întărind mai cu seamă nădejdea în venirea Mântuitorului. Dar vestitorul desăvârșit al Descoperirii dumnezeiești este Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu Îtrupat, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a doua Persoană din Sfânta Treime, "lumina cea adevărată, care venind în lume luminează pe tot omul" (Ioan 1, 9). Domnul nostru Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat și om adevărat, ne-a adus Descoperirea deplină a lui Dumnezeu, căci "nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl și nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, fără numai Fiul, și căruia va voi Fiul să-i descopere" (Matei 11, 27). Descoperirea dumnezeiască a răspândit-o Mântuitorul în lume prin Sfinții Săi Apostoli.

13. Cum trebuie să fie primită Descoperirea dumnezeiască?

Descoperirea dumnezeiască trebuie să fie primită ca și credința tare și sub îndrumarea Bisericii, celei adevărate, căreia Dumnezeu i-a încredințat păstrarea și tâlcuirea Descoperirii Sale. Fără neîncetata călăuzire din partea Bisericii și fără deplina ascultare din partea noastră față de ea, suntem în primejdie de a înțelege greșit descoperirea dumnezeiască și de a apuca pe căile rătăcite ale credințelor deșarte.

14. În ce anume se cuprinde Descoperirea dumnezeiască păstrată de Biserică?

Descoperirea dumnezeiască păstrată de Biserică se cuprinde în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție, care din această pricină se numesc izvoare ale Descoperirii dumnezeiești sau izvoare ale credinței.

15. Ce este Sfânta Scriptură?

Sfânta Scriptură sau Biblia este adunarea cărților sfinte, care cuprind Descoperirea dumnezeiască.

Sfânta Scriptură se împarte în două părți, anume Legea Veche sau Vechiul Testament, care cuprinde cuvântul lui Dumnezeu către oameni înainte de Mântuitorul Iisus Hristos, și Legea Nouă sau Noul Testament, care cuprinde Descoperirea dumnezeiască adusă în lume de Mântuitorul Iisus Hristos.

Sfânta Scriptură a fost scrisă sub insuflarea Duhului Sfânt, care a luminat mintea unor barbați aleși ca să priceapă cuvântul lui Dumnezeu și i-a păzit ca să nu greșească în scrisul și predica lor. Sfântul Apostol Pavel zice: "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură" (2 Timotei 3, 16); iar Sfântul Apostol Petru zice: "Nu prin voia oamenilor s-a făcut vreodată proorocie, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit fiind purtați de Duhul Sfânt" (2 Petru 1, 21).

Fiecare casă creștină este și o Biserică a lui Dumnezeu. Și fiecare creștin are și misiunea de mare Preot. Tata și mama, cu pilda vieții lor, au datoria să cultive în sufletul membrilor familiilor lor credința față de Dumnezeu și de semenii lor. Tata și mama au datoria să cultive în viața copiilor lor bucuria de viață, încrederea în biruința binelui asupra răului, în biruința adevărului asupra minciunii, în biruința luminii asupra întunericului, în biruința vieții asupra morții.

De aceea, vă rog: stați de vorbă mai mult cu copiii voștri. Priviți-i mai atent. Ascultați suspinul, ce-l suspină uneori, copiii în somn. Fiți mai înțelegători față de ei. Vitați-vă la fața lor, care nu e întotdeauna senină. Ochii lor sunt de multe ori înnourați, privirea lor e tristă. Chipul lor e tulburat și ostil parcă celor din jur. Când vedeți așa ceva, căutați cauza acestor lucruri. Coborâți mai adânc în viața lor, în sufletul lor, în inima lor.

Întotdeauna, când te întorci de la muncă, omule, gândește-te că te așteaptă acasă copiii tăi. De multe ori ei nu dorm, ci așteaptă să-l vadă sosind acasă pe tatăl lor. Îngrijește-te să nu te întorci între ei întunecat, nervos, sălbatic, păcătos. Gândește-te că ochii copiilor tăi te privesc, te doresc curat, bărbat luminat și minunat - așa cum își închipuie fiecare copil, că este tatăl lui.

Mamă! În fiecare zi, gândește-te că fiii și fiicele tale ar vrea să-ți spună ceva. În inima lor, copiii, de multe ori strigă: Mamă.

Mamă, stai de vorbă cu mine! Mamă, ascultă-mă! Mamă, unde ești? Mamă, nu fugi de mine! Mulți copii suspină: Mamă mă simt singur. Mă simt tulburat. Mi-e frică, sunt trist, sunt descurajat Mamă.

Stai de vorbă cu mine, mamă!

Grea sarcină revine părinților astăzi. Grea și plină de înaltă și sacră răspundere are o mamă, are un tată față de copiii lor pe care sunt nevoiți să o poarte, fără ca cineva să-i fi pregătit pentru așa ceva, pentru această grea răspundere de părinte.

Copiii sunt comoara cea mai scumpă pentru o familie, pentru societate, pentru noi. Tineretul are în firea lui valori care nu lasă să îmbătrânească lumea.

De aceea, vă îndemn: stați de vorbă cu fiii voștri mai mult! Vorbiți-le temeinic și frumos despre Dumnezeu, despre Iisus Hristos, despre scopul suprem al vieții lor!

PR. PROTOPOP BELDEAN TEODOR

CANDELA = vas mic, adâncit, în care se pune untdelemn, care, cu ajutorul unui fuior din bumbac se aprinde și arde încet. Este folosită în biserici și în casele credincioșilor pentru a lumina în timpul rugăciunii, simbolizând atât lumina divină, cât și înțelepciunea și virtuțile prin care se câștiga împărăția cerurilor.

CARITATE = atitudine miloasă, izvorâtă din dragostea de Dumnezeu și de aproapele, față de cineva; 2. generozitate ; 3. filantropie.

CATACOMBĂ = galerie subterană, naturală sau artificială, care servea primilor creștini drept refugiu, locaș de cult și loc de înmormântare.

CATAPETEASĂ = iconostas, tâmplă (gr. Katapetasma = val, perdea). Denumirea care se dă aceluia perete (făcut din cărămidă, lemn, metal sau marmură) acoperit cu icoane, care desparte cele două încăperi principale ale interiorului bisericilor ortodoxe, adică altarul și naosul. Este un element specific și important al locașului de cult ortodox.

CĂDELNIȚĂ = mic recipient din metal, legat de lănțișoare care se unesc sus, în două belciuge și este folosită la cădirile prevăzute de tipic în rânduielile slujbelor. După Patriarhul Gherman al Constantinopolului, cădelnița simbolizează omenitatea Mântuitorului, focul divinitatea, iar fumul de tămâie simbolizează mireasma Duhului Sfânt.

CEASLOV = orologiu (gr. Orologhion= orologiu). Carte de cult folosită în serviciul divin al Bisericii și cuprinde rugăciuni și cântări pentru ore fixe : ale serii (vecernie, pavecernița), ale nopții (miezonoptica) , ale dimineții (ceasul întâi, al treilea) și ale zilei (al șaselea și al nouălea).

CUVIOS = 1. cucernic, evlavios, pios. 2. Titlu care se dă călugărilor și călugăritelor. 3. Nume dat sfinților care provin dintre călugări, dar care nu au fost martiri.

CUMINECĂTURĂ = Împărtășanie , Euharistie (continuare în numărul viitor)

Mulțumim tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei reviste:

Direcțiunea școlii	Colegiul Redacțional	
Director: Prof. Atănăsoaie Gheorghe Dir. adjunct: Prof. Reichenberger Ildico	Pr. Protopop: Beldean Teodor Prof.: Beldean Valentin Prof.: Friciu Daniela	Elevi: Bogdan Flavius, Borșa Sonia, Cocișiu Dragoș, Morariu Mircea, Pescăruș Adina, Lazăr Larisa, Moldovan Vasile, Rotaru Adelina, Lăcătuș Mihai, Sântean Andreea, Marina Andrei, Naste Nicolae Dan

Editare și tehnoredactare computerizată: Prof. Daniela Friciu AȘTEPTĂM ȘI ALȚI COLABORATORI

Preț: 1 leu